TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

MITÄ KAUTSKY ARVELEE SAKSAN OLOJEN KEHITYKSESTÄ TULEVAISUUDESSA.

Ruotsin Social-Demokratenin Berlinissä äskettäin käväissyt Parisin kirjeenvaihtaja kertoo keskustelustaan Karl Kautskyn kanssa m. m. seuraavan mielenkiintoisen jutun:

Karl Kautsky, jota minulla oli onni tavata, katselee Saksan oloja kaikista painostavista tapahtumista huolimatta jonkinlaisella optimismilla. Hän pitää ehdottomasti varmana asiana, että olojen kehitys Saksassa ei tule kulkemaan samaan suuntaan kuin Venäjällä. "Saksalaiset ovat siihen nähden joka tapauksessa liian järkeviä", lausui hän, "ja kolmen vuoden kuluttua ei kukaan ihminen Saksassa enää tule puhumaan neuvostodiktatuurista". Hän toivoo, että työväenluokka mahdollisimman pian yhtyisi yhteen. Ja jos niin tapahtuu, ei hän ollenkaan epäilekään, etteikö sen takana tulisi olemaan kansan enemmistö. Uuden vastavallankumousyrityksen vaaraa pitää hän mahdollisena. "Se ei voi kuitenkaan luoda mitään pysyväistä, mutta se voi kyllä pysyä vallassa kahdeksan päivää ja saattaa Saksan taloudellisesti täydelliseen rappiotilaan".

NO JO VIHDOINKIN.

Keskivaltioiden metsä- ja sahamyllytyöläiset ovat viimeinkin huomanneet, että heidän palkka- ja työsuhteensa ovat hyvän joukon alapuolella muiden samalla alalla työskentelevien työläisten oloja. Lännellä eivät metsätyöläisten olot ole kiitettäviä. Itse tuotantotapakin tekee jo työn täällä hyvän joukon vaikeammaksi ja vaarallisemmaksi kuin mitä se on muualla. Mutta on lännen metsätyöläisillä sentään ollut kahdeksatuntinen päivä jo jonkun aikaa ja palkkataso on aina ollut parempi, suhteellisestikin katsoen, kuin keskivaltioissa. Asunto-olot myöskin ovat täällä olleet aina hieman paremmat. Keskivaltioissa on kämpillä ollut päivää niin pitkästi kuin mies on nähnyt metsässä liikkua ja kämpät ovat sitten olleet mitä kurjimmat. Viisikymmentä, sata, kaksi sataa ja väliin ylitsekin siitä on miehiä sullottu yhteen ainoaan kämppään, kolmin nelin kerroin päällekkäin, keskellä kämppää ollen vaan yksi uuni, joka on lämmittänyt juuri sen verran että se on saanut hien ja lian pahemmin haisemaan. Jo yksin tämän seikan korjaamiseksi kannattaisi keskivaltioiden metsämiesten olla puoli vuotta lakossa ellei sitä muuten korjattua saa.

Entä palkkasuhteet sitten? Tavallisina työaikoinakin se on perin alhainen, mutta annappa kun tulee joskus aikoja, jolloin työvoimaa on runsaammin tarjolla, silloin siellä tavallisesti nykästään palkkoja puolella alaspäin. Eikä vielä tyydytä siihenkään. Vielä niinkin myöhään kuin 1916 talvella maksettiin monella kämpällä siellä yhdeksän dollaria kuussa, sillä työttömiä oli paljon eikä minkäänlaista järjestöä ollut riistäntää rajottamassa. Tuolla yhdeksällä dollarilla sai mies tehdä 12-tuntisia päiviä lumessa ja pakkasessa. Ruoka keskivaltioiden kämpillä on huonoudestaan aina ollut siksi hyvin tunnettua ettei siitä kannata puhua.

Ei siis ole ihme jos siellä "straikataan". Siellä pitäisi straikata vielä straikkaamisen päällekin; vaikka hävittäisikin tällä kertaa, olisi yritettävä aina uudelleen ja uudelleen, kunnes kahdeksatuntinen päivä olisi saavutettu ja muutenkin päästy edes lännen metsätyöläisten tasolle. Se vuorostaan helpottaisi työläisten taistelua täällä. Sillä parannettava on oloja lakkaamatta täälläkin, jos mieli elää. Mutta silloin kun metsäherrat voivat näyttää miten tyytyväisiä ovat työläiset muualla, on länteläisten taistelu vaikeampaa. Sitäpaitsi kurjat keskivaltioiden olot ovat lakkaamatta työntäneet lännelle metsätyöläisiä, jotka pahempaan tottuneina pitävät täkäläisiä oloja liian hyvinä tehdäkseen mitään niiden korjaamiseksi.

Sahamyllyillä eivät olot ole olleet metsäkämppäoloja paremmat muussa kuin siinä suhteen että työläiset ovat voineet pitää jonkun verran enempi huolta asuntojensa puhtaudesta ja ruuasta, kun ovat saaneet asua kaupungeissa.

Olisi toivottavaa, että kaikki metsätyöläisten järjestöt unhottaisivat keskinäisen kateutensa tämän taistelun ajaksi ja ponnistaisivat yhdessä alkaneen taistelun voittoon, välittämättä siitä kumpi, I. W. W. vaiko Timber Workers on lakon johdossa. Kunniaa taistelun voittamisesta riittää molemmille ja agitatsionitilaisuus on molemmille parempi sen jälkeen kun metsäherrat ovat huomanneet työläisissään olevan niin paljon järkeä ja tarmoa, että osaavat jotakin järjestyneenä joukkona ottaa.

MINISTERISOSIALISMI TUOTTAA HUONOJA TULOKSIA.

Sosialistisen liikkeen jyrkempi aines on aina taistellut sitä ajatusta vastaan, että sosialistit ottaisivat osaa hallitukseen, se on, menisivät ministeristöön niin kauvan kuin porvaristolla on enemmistövalta puolellaan. Parlamenttiin ja muihin lainlaadintalaitoksiin, joissa sosialistien tehtävänä on etupäässä jarruttaa porvariston puuhia ja paljastaa porvarillisen järjestelmän todellinen luonne, kyllä voidaan mennä. Se on kokonaan toinen asia kuin ottaa osaa siihen porvarillisen valtion toimeenpanevaan komiteaan, joka lähettää sotilaansa murhaamaan lakkoutuneita työläisiä ja toimittaa kaikki muut "suoneniskut" mitä porvariston on valtion kautta työväkeen kohdistettava.

Siitä huolimatta on Europan maissa, missä sosialistisen liikkeen voima on ollut suurempi, aina löytynyt aineksia, jotka ovat tilaisuuden tullen langenneet ansaan, tarttuneet porvariston syöttiin ja menneet ministeristöön. Seuraukset tästä ovat poikkeuksetta olleet surkeat, ei ainoastaan niille opportunisteille, jotka siihen ovat itsensä tehneet syypäiksi, vaan työväenliikkeelle yleensä.

Siitä huolimatta löytyy äärimäisten opportunistiemme joukossa aina aineksia jotka näitä tekoja uusivat. Viimeinen tapaus tällä alalla on Brantingin "sosialistisen" ministeristön muodostaminen Ruotsissa. Tuo ministeristö on vasta parin kuukauden vanha, mutta jonkunlaisen käsityksen siitä, mitä Ruotsin työväki ajattelee oikeistososialidemokratisesta puolueesta tämän tapauksen johdosta, saamme lukemalla Ruotsin vasemmisto-sosialistisen lehden, Politikenin, kertomuksen mitä on tapahtunut puolueelle näiden parin kuun ajalla. Lehti kirjottaa näin:

"Oikeistososialistinen puolue kehittyy kahteen suuntaan, osaksi ylöspäin osaksi taaksepäin. Kummastako kehityksestä sillä on syytä olla enemmän iloinen, sen asian se itse päättäköön. Aina sen mukaan kuin puolue luopumalla entisistä ihanteistaan kohoaa näennäiseen valtaan ja loistoon vanhassa yhteiskunnassa, joutuu se lakkaamatta suoneniskun alaiseksi todelliseen voimaansa nähden, s. o. siihen liittyneeseen jäsenmääräänsä nähden. Tämä suoneniskeminen tapahtuu siten että järjestöihin kollektiivisesti liittyneet ammattiyhdistykset luopuvat puolueesta yksi toisensa jälkeen huolimatta puolueen johtajien rukouksista ja manauksista. Tämä "kehitys" on tosiasia, mutta niitä varten, jotka asiaa epäilevät esitämme tässä luettelon niistä Tukholman ammattiyhdistyksistä ja niiden jäsenmäärästä jotka viime aikoina ovat päättäneet luopua Tukholman työväenjärjestöstä.

(Seuraa nimiluettelo 21 paikallisjärjestöstä, joiden yhteinen jäsenmäärä tekee ylitse 14,000 jäsentä. Sitten jatkaa lehti):

Tästä lukumäärästä on ehken joku tuhatkunta liittynyt puolueeseen takaisin yksityisinä jäseninä. Tämän suoneniskun vaikutus puolueeseen voidaan kuitenkin jättää sikseen — se jääköön sen omaksi asiaksi. Merkityksellisempää on pako lipun alta ammatilliselta ja puhtaasti sosialistiselta kannalta katsottuna. Erkanemalla oikeistososialistisesta puolueesta ovat nämä ammattiyhdistykset saaneet suuremman mahdollisuuden omistaa huomionsa varsinaisille tehtävilleen: puolustaa jäseniensä taloudellisia harrastuksia kapitalistiriistäjiä vastaan ja mahdollisuuden mukaan antaa heille sosialistista kouluutusta. Täytyy tunnustaa että nämä ovat arvokkaampia tehtäviä ammattiliitoille kuin olla lypsylehminä puolueelle, jolla kohta ei ole jälellä muuta kuin varjo entisestä sosialistisesta luonteestaan".

Toisessa paikassa kertoo Politiken, että Brantingin puolue saa nopeasti kannatusta ja suosiota porvarilliselta "sivistyneistöltä", mutta he antavat ainoastaan hyvän sanansa, ilmottavat huomanneensa että "puolue onkin parempi kuin he olivat luulleet." Voi hyvin arvata mikä tulee olemaan puolueen kohtalo kun se jonkun aikaa vielä jatkaa brantingilaista ohjelmaan sa. Jäsenistö menee vasemmalle ja kun puolueen voima on loppunut, ovat Brantingin ministeristön päivät myöskin luetut.

Amerikassa ei meidän vielä ole tarvinnut riidellä ministerisosialismista. Sillä puolueellamme ei vielä ole ollut voimaa vallata edes kymmentä kongressimiespaikkaakaan. Mutta bergeriläisyys täällä edustaa sitä mitä brantingilaisuus on Ruotsissa ja sen tähden on meillä syytä olla tyytyväisiä siitä että parhaillaan koolla oleva puoluekonventsionimme on sen kannan niin selvästi hyljännyt.

MT. SOLON, KALAMAN JA WOODLANDIN S. S. OSASTOILLE.

Koska alueemme aluetoimikunta on jättänyt asiakseni s. s. osastojen sekä suomalaisten asutuksien työväenliikettä harrastavain työläistovereiden kanssa järjestää kenttäjuhlia aluetoimikunnan johdolla, pyytäisin täten saada ylläoleyille osastoille esittää, että sunnuntaina heinäkuun 4 p. pantaisiin toimeen Mt. Solossa aluetoimikunnan ja osuustoimintayhdistysten juhla, nimitettyjen s. s. osastojen yhteisellä myötävaikutuksella, johon juhlaan myöskin Woodlandin, Kelson ja juuri muodostetun Winlockin osuustoimintayhdistykset tulisivat ottamaan osaa. Tulot näistä juhlista luovutettaisiin aluetoimikunnan ja Lännen Osuustoimintaliiton valistusrahastoon.

Sellaisten yhteisten juhlien keskuspaikaksi on Mt. Solo sopivin. On varmakin, että Columbian toiselta puolen Mayger, Quincy ja niiden ympäristö ottaa osaa näihin juhliin. Woodlandin toverit ovat kyllä suunnitelleet samaksi päiväksi paikallista juhlaa Woodlandiin, mutta toivon että te paikallista juhlaa siirrätte jonkunverran, tai pidätte sen kesäkuun ajalla. Kalaman toverit suostunevat ilman pitempää kehottelua esitettyyn aikaan ja paikkaan. Mt. Solon osaston toverit taasen suostunevat ilolla esitykseen. Lännen osuustoimintaliitto on luvannut jo näille juhlille apunsa ja aluetoimikunnan taholta tehdään kaikki voitavamme juhlien hyvin onnistumiseksi. Winlockin riepas osuustoimintaväki luonnollisesti tulee mukaan. Pyydän vaan että nimitetyt s. s. osastot antavat tiedon niin pian kuin mahdollista, kannatatteko edelläolevaa esitystä.

Oregon-Washington aluetoimikunta,
k:tta Leo Leino,
kirjuri-järjestäjä.

Osotettava: Aluetoimikunta, 719 Montana Ave., Portland, Ore.

Portland, Ore.

Niinkuin kirjotettu on, niin myös tapahtuman pitää, että Portlandin TYTÖT ja UKOT toimeenpanevat sellaiset hirmuisen suuret iltamat, jollaisia ei ole kukaan nähnyt unissaankaan. Mutta tuollaisia suuria asioita täytyy aina ihmisten odottaa ja se synnyttää toisissa epäilystä. että tuleeko koko hommasta mitään. Vaan saatte uskoa, että ne iltamat alkavat lauantaina, toukokuun 22 p:n illalla hirmuisilla tansseilla ja jatkuvat sunnuntaina, 23 p. illalla, jolloin esitetään näytöskappale "Avioliiton varjopuolia". Kappale on erikoisesti valittu tilaisuuteen.

Yleiseksi tavaksi on tullut puffata iltamia, vaan me emme tahdo paljoa huudella, emme myöskään tahdo salata mitä tulee tapahtumaan. Muutoksen ajassa aiheutti se, kun Astorian näyttelijät vierailivat meillä 15 ja 16 p:nä. Tämä tietystikään ei ketään häiritse, sillä muutetaan niitä pienempiäkin tapauksia; pitihän mailmanlopunkin olla joulukuussa ja nyt se on siirretty määräämättömäksi ajaksi.

Toivomme, että yleisöä saapuu runsaslukuisasti iltamiimme, sillä voi sattua että tämä on viimeinen tilaisuus kun meillä ukkomiehillä on tyttöjen kanssa "compromise", sillä kesä on saapunut ja kesä vie tietysti tytöt poikamiesten luokse ja me ukot saamme taas ruveta eväspusseja kantamaan jokirantaan, ja jos on 'lukia' niin salavihkaa vanhoja aikoja muistellen silmää lirkahuttaa tytöille, sitäkin moititaan jos satutaan huomaamaan.

Siis juhliin nyt kesän aluksi kaikki yhdessä, tehköön sitte kesä minkä parhaaksi näkee. Jokainen seuratkoon Toveria, sillä iltama-ilmotus tulee olemaan tällä viikolla luultavasti torstain lehdessä, siinä näkee ohjelman sekä sisäänpääsymaksun, y. m.

Sotakirjeenvaihtaja.

Svensen, Ore.

Osuustoimintakokouksessa t. k. 2 p. päästiin niin pitkälle, että hyväksyttiin johtokunnan laatimat sivusäännöt ja päätettiin ne kirjottaa puhtaaksi ja lähettää ne The Pacific Co-Operative liikkeen hyväksyttäväksi. Valittiin 5-henkinen johtokunta ja 2 varalle, nämä tulee toimimaan liikkeen toimeenpanoa varten.

Osuustoimintakokouksen jälkeen pidettiin pieni osaston kokous, jotta aikaa riitti Vappujuhlan viettoon. Osastomme lisääntyi kahdella uudella jäsenellä, siis kokonaisella perheellä. Tervetuloa joukkoomme!

Mrs. Nestor Mäki, joka on ollut Astorian St. Maryn sairaalassa, jossa tri Forsström toimitti leikkauksen, tuli kotia, ja on hänellä hyvä toivo saada terveytensä takasin, joten voimme toivoa hänen kulkevan taas entisen reippaan tapansa mukaan.

Mrs. Ed. Nyygren saapui Suomesta viime viikolla, tuoden mukanaan lapsensa ja muutamia tuttavia. Matkansa kertoi joutuneen menestyksellä. Enemmän Suomen asioita voin kertoa seuraavassa kirjeessäni.

Hyvä tulee siitä kauntin tiestä, mikä nyt on korjauksen alla. Olen kyllä joidenkin pyöräilijäin kuullut jo kuiskivan: jos siihen pannaan heti sepelipäällys, niin kummeja se kuluttaa runsaasti. Mutta antakaa te pojat kummien kulua, niitä saa aina uusia kuin vanhat loppuu.

Huutokaupan toimeenpanee pesänhoitaja Frank Niemelini, John Johnsoni-vainajan kuolinpesässä t. k. 23 p. alkaen klo 2 j.pp. F. Paanasen asunnolla. — Yleisö on tervetullutta, sanoo Oravakorven Oskari.

Pearson, Wash.

"Neekeri" siellä "suurkaupungissa" valittaa uutisten puutetta. Pitäisikö täällä metsäkylässä, jossa ei mikään viikon päivä tarjoa mitään saksittamistakaan, lappaa uutisia hiastansa, vain sentähden että on velvotettu uutiseeraajaksi. Uutisten puutteessa varmaan viimeinen osaston määräajkainen kokouskin jäi pitämättä, lie siihen ollut kaunis ilmakin syynä — ja eihän se ole niin tärkeä!

Ennen aikaan kun se Natzaretin kirvesmies, kirves olalla, höylä-krapa ja saha kainalossa, kulki työtä kysellen, kerrotaan hänen sanoneen, että jokainen kansakunta, kylä, tai huone, itseänsä vastaan elänyt, tulee kylmille. Niin ikävää kuin se onkin en mitenkään saata olla vertaamatta sitä nykyiseen sosialistiseen liikkeeseen ja erittäinkin S. S. Järjestöön. Onko todella jo kaikki tehty mitä Sosialistipuolueen sääntöihin ja toimintaohjeisiin olisi voinut sisällyttää? Jos ne olivat vanhat ja puutteelliset, niin eikö niitä olisi voinut korjata ja uudistaa, tarvitsematta muodostaa uusia, toisiaan vastaan tappelevia suuntia ja ryhmiä? Tuloksena ainakin meillä Washingtonin valtiossa on melkein kaikki pienemmät osastot kuolleena ja suuremmat, ainakin toiset, eronneina S. S. Järjestöstä, ja joiden toiminta sitten on vain hyvin pienestä merkityksestä. Puolueeseen ja S. S. Järjestöön jääneissä on nuo suuntakysymykset vaikuttaneet sellaista kahnausta ja melua, että pitkän aikaa ja ahkerasti rauhallista eteenpäin auttavaa toimintaa harjottaneet henkilöt ovat joko jääneet syrjään tai poistuneet muualle etsimään toimintamahdollisuuksia. Tosin juuri tähän aikaan kaikkein häiritsevimmin vaikuttaa osastojen toimintaan työläisten muuttelevaisuus, onhan kaikkialta länsirannikolta suuret joukot menneet Alaskaan kalastukseen y.m. ansion etsintään, myös lähiseutujen metsätöissä on miehet nykyään paljoa kiinteämmin kuin talvella. Mutta ensi syksynä ne taas suurin joukoin palaavat. Toivokaamme että siihen mennessä olisimme kaikin oppineet sen läksyn että yhteistä vihollista vastaan on yhteisvoimin taisteltava, huolimatta jos emme kaikista asioista voi aivan samoin ajatella. Kun tässä suhteessa vaan voisimme voittaa itsemme, niin kyllä sitte pian vihollisemme voittaisimme.

Ensi sunnuntaina aijon mennä katsomaan "Elämän ulkopuolella", vaikka enhän minä, herra paratkoon, ole vielä koskaan sen sisäpuolelle päässytkään, vaikka viimeiset parikymmentä vuotta olen joka ilta toisen jalan heittänyt pois työkääni, toivolla että raajarikkona olisi pa-

Toverin vastaavan toimittajan paikka avoinna

Täten ilmoitetaan Toverin vastaavan toimi avoimeksi ja hakukelpoisten tovereiden haettavaksi. Toimeen olisi astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

Aputoimittajan paikka avoinna Toverissa

Aputoimittajan paikka ilmoitetaan avoimeksi Toverin toimituksessa. Vaatimuksena on täydellinen suomen- ja englanninkielen taito sekä sosialistipuolueen jäsenyys. Toimeen on astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

rempi elämään sisälle mennä. Vaan sisälle vain en ole päässyt.

Käyrä-Kassu.

Viimeiset passinhakuohjeet

Yhdysvaltain Valtiodepartementti on julkaissut seuraavia ohjeita niitä varten, jotka aikovat matkustaa ulkomailta Yhdysvaltoihin:

Jokaisen, joka aikoo ulkomailta matkustaa Yhdysvaltoihin, tulee henkilökohtaisesti käydä maassaan olevassa Amerikan konsulaatissa tai lähetystössä, jossa hän voi saada varmat tiedot siitä, mitkä Yhdysvaltain hallituksen vaatimukset ovat tähän maahan pääsemiseen nähden, ja jossa hän voi tehdä maahanpääsyanomuksen. Yhdysvaltain edustajilla ulkomailla on oikeus myöntää tai kieltää maahanpääsylupia eli passitarkastuksia puolueettomain ja liittolaismaiden kansalaisilta. Ennen kuin valtiodepartementti ottaa lopullisesti harkitakseen maahanpääsyanomuksia, joita tässä maassa olevat henkilöt ovat sille tehneet ulkomailla olevain tuttavainsa puolesta, tiedustelee se Yhdysvaltain asianomaisessa maassa olevan edustajan mielipidettä. Anomuskirjeet, jotka ovat Valtiodepartementille saapuneet tässä maassa olevilta henkilöiltä, otetaan kumminkin käsiteltäviksi sen muodollisen anomuksen yhteydessä, joka ulkomailla on tehty, ja erikoistapauksissa voi Valtiodepartementti asian kiireellisyyteen tai muihin vaikeuksiin nähden ottaa harkittavakseen matkaluvan antamisesta.

Yhdysvaltain kansalaisilla, jotka aikovat tänne ulkomailta, tulee olla passi, jonka he voivat saada esitettyään todisteet kansalaisuudestaan Yhdysvaltain konsulaatilta tai lähetystöltä. Henkilön, joka on syntyperäinen amerikalainen, tulee esittää virallinen syntymätodistus tahi, jos semmoista pätevästä syystä ei voi saada, kahden tahi useamman semmoisen luotettavan Amerikan kansalaisen todistus, jotka tietävät hänen syntymäpaikkansa ja -aikansa. Henkilön, jonka isä on kansalaistunut, "karkauttamalla" teloittaa, usein ilman kaikkea tutkintoa — semminkin milloin uhrin taskusta oli löydetty teloituspalkkio esim. punaisten leskille tulevista avustusvaroista, joita meidän keskuskomiteamme Pietarista koettaa lähettää kaikkein viattomimpain henkilöjen mukana. Tätäkin terrorin muotoa käyttää teidän valtionne yhä vielä valtiollisen poliisinsa ja rajavartiainsa kätten kautta. Minäkin tulin nyt paetessani surmatuksi, valtiollisen poliisinne raportin mukaan. Minä olen poliisinne tekemistä karkausuhreista ainoa, joka voin todistaa, että en yrittänyt karata hänen kynsistään.

Terrori on kaksiteräinen miekka. Se pelottaa ja kiihottaa. Sitä täytyy sitä käyttäjän voida lakkaamatta koventaa, jotta pelotus lisääntyisi, muuten sen teho pian vähenee. Peitetty terrori, jonka takana valtio ei uskalla julkisesti seistä, peloittaa ihmistä vähän, mutta kiihoittaa paljon. Sitä on vielä vaikeampi koventaa kuin julkista. Koventamattakin se lopulta aina paljastuu. Ja silloin sen huutavat kivetkin julki.

Silloin se on kaikkein vaikuttavinta teon yllytystä — vallankumouksen hyväksi.

Kuten huomaatte, emme me marxilaiset yksipuolisesti katsele teidän valkoisten toimintaa. Me näemme mitä vahinkoa te teette, mutta näemme myös mitä hyötyä te tahtomattanne teette historiallisen edistyksen voimille. Köyhälistön kumoushengen nostattamisessa te teette monta vertaa suuremman työn kuin me kommunistisen puolueen agitaattorit. Te olette proletarisen vallankumouksen mestariagitaattorit, teossa eikä vain sanoissa.

(Jatk.)

Suomen porvariston johtajille

(Kirj. O. V. Kuusinen.)

Se on erehdys että minut on jo vangittu ja tapettu. Lienetekö surmauttanut toisen ihmisen sijastani?

Ennenkuin minut viimeisen kerran vangitaan, sanon teille ainakin julki mitä sydämelläni on.

En ole enää sama kuin silloin kun näitte minut valtiopäivillänne. Minä olen kommunisti, eli marxilainen vallankumouksellinen sosialisti. Venäjällä ollessamme me suomalaisetkin sosialistit kasvoimme. Siellä kasvaa nyt sosialisteista tulevaisuuden kansa. Minustakin tuli Venäjän sosialistisen Neuvosto-Tasavallan kansalainen ja Venäjän kommunistisen puolueen jäsen. Lopuksi jouduin Venäjän Neuvosto-Tasavallan toimeenkin, sen Pietarissa olevan punaupseeri-koulun v. t. komissaariksi, josta toimesta muodollisesti eroamatta läksin tänne Suomeen. Olin näet Suomalaisen Kommunistisen puolueen keskuskomiteassa sitä mieltä, että vähintään yksi keskuskomiteamme jäsenkin olkoon täällä paikan päällä seuraamassa Suomen köyhälistön tulevan voiton mahdollisuuksien kehitystä. Useat toisetkin toverini keskuskomiteasta olivat valmiit tänne lähtemään, mutta minut päästettiin ensimmäiseksi.

Me nykyiset suomalaiset kommunistit olimme parlamenttaarisen sosialidemokratian kannalla siihen asti kunnes te, valkoiset herrat, kaksi vuotta sitten työnsitte Suomen työväenluokan vallankumouksellisen itsepuolustustaisteluun. Työväen taistelu, kuten muistatte, alkoi tammikuun viimeisinä päivinä 1918, vasta sen jälkeen kun teidän hallituksenne oli salaisella määräyksellään saman kuun 16 p:nä ryhtynyt yli maan panemaan liikekannalle teidän laittomat aseelliset luokkajärjestönne ja sen jälkeen kun nuo luokkajoukkonne olivat Viipurin läänissä ja Pohjanmaalla alkaneet yleisen hyökkäyksensä. Kun kansalaissota sitten rupesi kääntymään teille onnettomaksi, pyysitte te Ludendorffilta apua. Hän suostui Saksan etujen vuoksi, kuten hän on sotamuistelmissaan kirjoittanut. Toisin sanoen te luovutitte silloin Saksan keisarivallan holhoukseen tämän Suomenmaan, jolle sitä ennen Venäjän Sosialistinen Neuvosto-Tasavalta oli teidän hallituksellenne antamansa tunnustuksen kautta myöntänyt täydellisen vapauden ja itsenäisyyden.

Me emme luulleet saksalaisten hyökkäävän tänne. Se oli meidän historiallinen erehdyksemme. Tosiasiassa Ludendorffilla silloin ei olisikaan ollut varaa lähettää yhtään kivääriä eikä yhtään sotamiestä tänne. Hän ei sitä älynnyt, ahneus petti hänet. Se oli hänen erehdyksensä, jota viisaammat saksalaiset porvarit eivät tule hänelle taivaassakaan anteeksi antamaan.

Saksalaisten saavuttua Hankoon siirtyi meidän vallankumoushallituksemme Viipuriin. Aikomuksemme oli vetää rintamamme Kymijoen linjalle ja toistaiseksi puolustaa sitä. Minä aijoin lähteä Venäjän kautta Saksaan agiteeraamaan Saksan sekaantumista vastaan. Joukkojemme vaikeata perääntymisliikettä Länsi-Suomesta ei kuitenkaan saatu ajoissa eikä järjestyksessä suoritetuksi. Saksalaisen ammattisotaväen tulo oli murtanut joukkojemme toivon ja järjestöhengen. Meidän joukkomme olivat työpenkin äärestä rintamalle rientäneitä työmiehiä, vailla sotilaallista harjoitusta ja kouluutettua johtoa. Te ette sitä ennen vielä olleet harjoittaneet Suomen punaisia työläisiä aseiden käyttöön, niinkuin nyt olette armeijassanne tuhansia harjoittaneet. Itse niiden täytyi silloin itsensä järjestää, harjoittaa ja johtaa, itse niiden täytyi taistelussa harjoittaa sotataidon alkeita. Teillä oli johtajina kouluutetut upseerit ja jääkärit, mutta teidän joukkojanne vastaan olisivat punakaartimme puolensa pitäneet. Saksalaisen sotatekniikan edessä ne tunsivat uljuuden toivottomaksi. Riveissämme syntyi se kaannus ja vastustusvoiman äkillinen luhistuminen. Siten Saksan imperialismi kukisti Suomen työväen vallankumouksen. Teidän taistelullanne oli siinä ainoastaan alkamisen ja avustamisen merkitys.

Mitä sen jälkeen täällä seurasi, siinä kyllä teillä oli pääosa.

Taistelu oli päättynyt, mutta vasta verenvuodatus alkoi. Kuukausimäärin sitä jatkui hillittömästi. Vankileireissä joukkoteloituksia summittain ja pitkin maaseutua miten sattui. Teidän valkoinen terrorinne tappoi vangittuja tovereitamme yli viisi kertaa suuremman määrän kuin kolme kuukautta kestäneissä taisteluissa oli kaatunut. Se oli luokkakoston hurjistelua, jonka vertaista ei maailma ole nähnyt.

Mitä olivat sen rinnalla ne jokseenkin vähälukuiset tapot, joita yksityiset punaiset kansalaissodan aikana tekivät. Ne olivat ainoastaan murto-osa niiden uhrien paljoudesta, joiden kärsimyksillä ja kuolemalla niin sanotut sivistyneet valkoiset sodan jälkeen valstojaan tyydyttivät.

Teidän valtiorikosoikeutenne ja muut viranomaisenne esiintyivät joukkoteloitusten johtajina. Meidän vallankumoushallituksemme ja sen perustamat vallankumousoikeudet sitävastoin eivät tuominneet ainoatakaan vankia surmattavaksi. Meidän punainen hallitksemmehan alkoikin toimintansa sillä, että julisti kuolemanrangaistuksen poistetuksi. Sittemmin me useamman kerran julkisesti jyrkässä muodossa tuomitsimme sattuneita punaisia kostotekoja sekä toimimme vankien hengen turvaamiseksi. Se oli meiltä liian pitkälle menevää tunteellisuutta, jollainen silloin uhkaavana taistelujen aikana olisi voinut tuottaa asiallemme suurta vaaraa. Monet punakaartin miehet meitä sen johdosta silloin arvostelivatkin ankarasti, ja sotilaalliselta kannalta heidän arvostelunsa oli aivan oikea, vaikka emme sitä silloin ymmärtäneet. Mutta ehkäpä toisaalta oli hyväkin, ettemme sitä silloin ymmärtäneet, sillä saksalaisten voittoahan emme olisi verisellekään diktatuurihallinnolla voineet estää.

Kukapa teistä herroista osaa aavistaakaan, miltä meistä maanpakolaisista Venäjällä tuntui, kun kuukausimäärin saimme sinne viestejä tuhansien, yhä uusien tuhansien toverien kärsimyksistä ja marttyyrikuolemasta — toverien joita emme voineet pelastaa. Meissä virisi silloin tuli, jonka kaltaista te ette koskaan ole tunteneet ettekä tuntemaan tule. Alkukristilliset kommunistit lienevät suurten vainojen aikana haltioituneet. Mutta se oli kärsivää, passiivista haltioitumista. Toinen tuli oli polttavampi ja aktiivisempi. Sen nimen lienette kuulleet. Se on pyhä viha. Ei kuitenkaan sokean uskonkiihkoilijan, vaan nykyajan ihmisen, avosilmin katsovan.

Me vallankumouksselliset olemme itse julkisesti arvostelleet entistä toimintaamme. Jos te porvariston johtajat olisitte miehiä, jotka uskaltavat katsoa tulevia tosiasioita silmiin sekä ajatella asiansa päähän asti, niin tekin uskaltaisitte arvostella tehtyjä tekojanne. Te sanoisitte kai silloin näin:

"Meidän historiallinen erehdyksemme oli se, että uskoimme Saksan imperialismin kestävän iankaikkisesti, uskoimme sen nousevaksi elinvoimaiseksi maailmanmahdiksi, jonka siipien alla mekin voimme elää ja hyötyä. Tämän vuoksi tuntui että meillä oli silloin varaa tehdä edukseemme suuri suonen isku tämän maan työväenluokasta, joka oli kehittynyt liian itsenäiseksi ja vaativaiseksi. Tätä hirveää järjettömyyttä me porvarit emme olisi tehneet, jos olisimme käsittäneet tulevaa historiaa edes puolen vuoden päähän. Me olisimme hillinneet luokkamme kostoa, ja huonostikin onnistuessa olisi varmaan se hillitsemisemme säästänyt ainakin 15,000 työläisuhrin hengen."

Mihin oli teiltä silloin järki kadonnut? — ei ihmisyys, vaan järki, sitä minä kysyn, tavallista porvarin tervettä järkeä, joka haistaa mistä on etua ja mistä vahinkoa. Kaksi sääsken ääntä kuultiin silloin joukostanne, mutta ne hukkuivat heti yleiseen rähinään: kamarijunkkari Linderin ja professori Ståhlbergin. (Viimemainittu muuten taisi olla ainoa henkilö, joka vallankumouksen aikana minun määräyksestäni kerran pidätettiin. Siitäkö hän lie tullut ajattelevaisemmaksi kuin te toiset?) Svinhufvud, Paasikivi y. m. s. eivät liene muulloinkaan pitkälle ajatelleet, tuskin myöskään Venäjältä tulleet upseerit. Mutta Danielson, Ramsay, Schybergson että tekin puhuitte Suomen yläluokalle vain kuninkaallista siansaksaa silloin kuin olisi pitänyt järkeä puhua, sitä en olisi teistä uskonut. Nyt ei teitä Ståhlbergin kaan pikku viisaus enää pysty pelastamaan.

Ei hän eikä kukaan teistä pysty enää ohjaamaan haaksirikon kärsinyttä laivaamme, jonka päästitte myrskyn valtaan. Se menee nyt menojaan. Saksan romahduksen jälkeen sen itse huomasitte. Sillä Saksan uskon mukana murtui teiltä myös usko oman valkoisen valtanne kestävyyteen. Kuka meiltä auttaa ensi kerralla, jos hätä tulee? kysyitte itseltänne. Ja vastauksena oli epätietoisuus.

Te rupesitte silloin pelkäämään meidän kommunistien kiihoitusta ja työväen uutta vallankumousta. "Vaara uhkaa valtiojärjestystä!" rupesitte te huutamaan. Se kuului melkein hätähuudolta, ja sitä on kansa nyt vuoden ajan lakkaamatta kuullut, sanomalehdistönne, valtiopäivillänne, Mannerheimin julistuksista ja suojeluskuntain sähkösanomista. Totta sen ihmiset nyt jo uskovat — kun meidänkin julistuksissamme on koettu samaa tosiasiaa tiedottaa.

Saksan romahduksen jälkeen oli teidän valtionne luovuttava julkisesta terrorista. Mutta alettava peitetty. Terrorista on teidän enää vaikea päästä eroon. Jumaluusopin professori Ingmanin johtaman hallituksen aikana otettiin käytäntöön mitä raatusjärjestelmä ja sitä käytetään yhä tänä päivänä. Samaan aikaan alettiin vangiksi saatuja tovereitamme